

Γαστρομανία: από τους πειρασμούς του ευδαιμονισμού (Φιλοθέη Χ. Τ.)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 2 Ιανουαρίου, 2009

Ο δυτικός τρόπος ζωής έχει διαμορφώσει μιά κουλτούρα φαγητού με **δύο όψεις**: του **fastfood** και των **υψηλών γαστρονομικών εκζητήσεων**.

Το **fastfood** απευθύνεται στη νεολαία, η οποία συστηματικά σπρώχνεται σε μια έξοδο από την οικογενειακή εστία. Βολεύει ωστόσο και την εργαζόμενη, πολυάσχολη, αλλά μη ασχολούμενη με τα οικιακά σύγχρονη γυναίκα στη δική της έξοδο από την κοπιώδη ρουτίνα της κουζίνας. Εναλλακτική λύση ή απελευθέρωση από το [παραδοσιακό πρότυπο του οικογενειακού τραπέζιού](#); Η ευθύνη σε κάθε περίπτωση βαρύνει τη γυναίκα, τη μητέρα, την οικοδέσποινα.

Γαστρομανία: Σε ελληνικό περιοδικό γαστρονομίας (*) μεταφέρεται μια είδηση από την έκδοση Intelligent Life του περιοδικού Economist. Σε κάποιο χοιροστάσιο στην πολιτεία της Νέας Υόρκης ταΐζουν τα γουρούνια με κρέμα γάλακτος και τους κάνουν ειδικό μασάζ για να κατανεμηθεί ομοιόμορφα το λίπος κατά την ανάπτυξη!!!

Ο Έλληνας σχολιαστής του άρθρου προβληματίζεται και προβληματίζει: «Πού σταματάει η εκζήτηση και που αρχίζει η παρακμή στη σύγχρονη Γαστρομανία;» (*).

Μήπως ήρθε η ώρα να επανακαθορίσουμε τη διατροφική μας κουλτούρα και γενικά τη σχέση μας με την τροφή, τώρα μάλιστα που κτυπά βαριά η καμπάνα της επισιτιστικής κρίσης;

Μήπως ακόμη πρέπει να επαναξιολογήσουμε την ευλογημένη [νηστεία](#) που μας υποδεικνύει η μητέρα μας Εκκλησία ως τρόπο ζωής που ευθυγραμμίζεται με το αποστολικό λόγο: «τα βρώματα τη κοιλία και η κοιλία τοις βρώμασιν ο δε Θεός και ταύτην και ταύτα καταργήσει» (Α' Κορ. 6, 13);

Ο αρθρογράφος, ο ίδιος γαστρονόμος, κατανοεί πως: «Δεν μπορούμε πλέον να συζητούμε για γαστρονομία χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη τα περιβαλλοντικά προβλήματα, την πείνα και τη φτώχεια. Αν οι ολίγοι μνημένοι που απολάμβαναν τα εδέσματα του Καρέμ δεν είχαν ιδέα για τους πεινασμένους που πέθαιναν έξω από τους κήπους των Βερσαλλιών, εμείς, οι σύγχρονοι λάτρεις της Γαστρονομίας, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να απολαμβάνουμε το φαγητό σαν να μην έχει αλλάξει τίποτα από την εποχή που ο Καρέμ μαγείρευε για τους βασιλιάδες... **Έφτασε η ώρα να σταματήσουμε να βάζουμε το στομάχι μας και τις ανάγκες του, όσο σοφιστικέ και να είναι αυτές, στο κέντρο τού κόσμου**» (*).

Και με νηφαλιότητα παρουσιάζει μια διαφορετική **πρόταση-αντίληψη** για τη γαστρονομία: «*Η χρήση υλικών που ακολουθούν την αλληλουχία των εποχών τού έτους, η συνετή κατανάλωση, η άρνηση της σπατάλης, η επιστροφή στην οικιακή*

μαγειρική, στον [μυθικό τόπο τής οικογενειακής εστίας](#), η πολυτέλεια που ορίζεται από την εμπνευσμένη παρασκευή και ιδιαίτερη φροντίδα των πιάτων, αποτελούν τις παραμέτρους που συνιστούν τη σύγχρονη γαστρονομία. Και όσο προκλητικό ή εξωφρενικό κι αν ακουστεί, ας παραδεχτούμε πως η σύγχρονη γαστρονομία σημαίνει κι ένα πράγμα ακόμη, ίσως το σημαντικότερο: σύγχρονη γαστρονομία σημαίνει να τρώμε λιγότερο» (*).

Ωστόσο το χριστιανικό ήθος **δε σταματά μόνο στην ανθρωπιστική ευαισθησία, στις ισορροπημένες διατροφικές συνήθειες ούτε ακόμη στο καλοφροντισμένο σπιτικό φαγητό.**

Στην Κυριακή προσευχή ο Κύριος μάς διδάσκει να ζητούμε με ολιγάρκεια και απλότητα τον απαραίτητο άρτο για τη συντήρησή μας. Αυτός ο άρτος μάλιστα φαίνεται να περικλείει οτιδήποτε ακόμη μας είναι αναγκαίο. Το σημείο αναφοράς τής επιβίωσης, η διατροφή, γίνεται **σημείο αναφοράς μας στον Θεό**, αφού το εκζητάμε και το αποδεχόμαστε ως δωρεά τού Θεού.

Γι' αυτό και κάθε χριστιανικό τραπέζι στήνεται με την προσευχητική επίκληση της θεϊκής ευλογίας και κλείνει πάλι με την ευχαριστιακή προσευχή. Κι είναι ευωχία το φαγητό στο χριστιανικό σπίτι, πλούσιο ή φτωχικό, καθημερινό ή γιορτινό.

Υποσημείωση:

(*) *Γαστρονόμος, περιοδική έκδοση που κυκλοφορεί με την εφημ. «Καθημερινή τής Κυριακής», 10.2.2008, σελ. 10.*

(Πηγή: «Δράσις» τ. 464, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008)